

.Sygn. akt III CNP 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku Z. L., C. L.
i Ł. L.
przy uczestnictwie Z. P., K. B., J. B.-W.,
A. B. i J. L.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi uczestnika Z. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 października 2011 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zasądza od Z. P. na rzecz K. B., J. B.-W. i A. B. 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 października 2011 r. Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu apelacji wnioskodawców i uczestników postępowania Z. P., K. B., J. B.-W., A. B. i J. L. – zmienił postanowienie znoszące współwłasność nieruchomości w ten sposób, że w dodanych punktach VIII i IX oddalił – odpowiednio – żądanie zasądzenia utraconych korzyści od A. B. i J. B.-W. oraz zasądził od wnioskodawców i uczestników postępowania J. L. i Z. P. na rzecz A. B. i J. B.-W. określone kwoty tytułem zwrotu spełnionego świadczenia, oddalił żądanie zasądzenia odsetek od spełnionego świadczenia i orzekł o kosztach postępowania.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji uczestnik postępowania Z. P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde

z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CMP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przyczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchycenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06 niepubl.).

Tymczasem uczestnik postępowania poprzestał na stwierdzeniu, że - po odrzuceniu jego skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia – „brak jest obecnie możliwości wzruszenia orzeczenia w drodze innych środków prawnych”. Okoliczności powołane przez skarżącego nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c. oraz art. 520 § 3 w związku z art. 391, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).